

DE BEPROEVING MARIJKE VERHOEVEN

Met haar komst naar
het eiland Kenning brengt
Nina meer in beroering
dan ze had gehoopt...

DE CRIME COMPAGNIE

MARIJKE VERHOEVEN

De beproeving

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2016 Marijke Verhoeven

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Mark Owen / Trevillion Images

Foto auteur: Vicky Keulen, www.photogravics.nl

ISBN 978 94 6109 202 1

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor mijn moeder

*When karma reaches you
I want to be there
just in case it needs help*

‘Into the silence’
Robbie Williams

Proloog

Kenning, zomer 1984

Giechelend strompelde ze naar buiten. Het gestamp van de dreunende discomuziek echode na in haar oren en ze slaakte een diepe zucht. De zomernacht was zwoel, een warm briesje streefde teder haar huid en zingend wiegde ze zichzelf zachtjes heen en weer.

Plots draaide ze zich ongeduldig om naar de ingang, waar bleven ze nou? Ze gingen toch naar het strand? Of had ze hen niet goed verstaan? Het maakte haar ook niet uit, alles was goed. Hoelang was het geleden dat ze zich zo heerlijk had gevoeld? Zo ontspannen? Als ze niet kwamen, ging zij wel terug naar binnen. Ze hief haar armen op naar de hemel. Papa... ze miste hem, maar het was goed. Alles kwam goed. Ze was weer gelukkig...

Een paar andere meisjes kwamen naar buiten, ze rende op ze af en sloeg haar armen om hen heen. Ze waren zo mooi, hun haren zo zacht onder haar handen. Ze kuste hun wangen, hun lippen, zei dat ze elkaar de volgende dag weer konden zien, zich niet bewust van hun gegeneerde blikken. En ineens waren ze weg.

Weer alleen bleef ze rondjes draaien, haar armen wijd, haar gezicht opgeheven naar boven. Zo licht... zo vrij... Zo mooi. Waar bleven ze... ze moest dit gevoel met iemand delen. Met hem. Hij wilde haar. Hij had het tegen haar gezegd.

De deur van de bar ging nog een keer open en ze lachte luid zodra ze hem zag verschijnen. Eindelijk... In een paar stappen was hij bij haar, drukte zijn mond hard op de hare, zijn hete tong naar binnen. Hoe heerlijk was het om zo begeerd te worden. Kreunend gaf ze zich aan hem over, genoot intens van zijn tastende handen die zich bewogen over haar overgevoelige huid. Onder haar hemdje greep zijn hand haar borst en ze uitte een kreet van genoeg. Grijnzend trok hij haar met zich mee, naar de zijkant van het gebouw, waar hij haar tegen de muur zette. Onder haar rokje zocht zijn hand gretig naar haar slipje en trok het opzij. Zijn vingers drongen ruw bij haar naar binnen, terwijl hij opgewonden zijn harde geslacht tegen haar been aan schuurde. Met

zijn andere hand trok hij dominant haar hoofd achterover, terwijl hij grommend zei dat ze van h m was. Ze lachte zodra ze voelde dat haar spieren samentrokken en een intense golf van genot haar overspoelde. Hij begon de riem van zijn broek los te maken, maar intuïtief weerde ze hem af.

'Kom op,' fluisterde hij hees in haar oor. 'Ik weet dat je het wilt.'

Ze schudde haar hoofd en draaide zich van hem af. Natuurlijk wilde ze wel, maar het was niet goed het hier te doen. En ook niet met h m... Dat ging te ver. Lachend rende ze terug naar de ingang van de bar.

'Søren!'

Iemand riep hen. Ze zag een donkere gedaante op hen afkomen.

'Gaan we nog naar het strand?' riep ze uitgelaten. 'Laten we gaan zwemmen, het is zo heerlijk warm...'

'We gaan een stukje rijden...' hoorde ze iemand anders zeggen. 'Kom!'

Ze struikelde over haar eigen voeten, voelde de handen van Søren die haar optilde. Aanhalig en wulps vlijde ze zich tegen hem aan, terwijl ze naar de gereedstaande auto liepen. Hij wilde haar. Haar alleen...

Ze wist dat ze niet zomaar bij iemand in de auto mocht stappen, maar hier op dit kleine eiland kon toch niets gebeuren. Bovendien, ze waren niet alleen... Achter in de auto streelde haar hand die van de jongen naast haar en ze legde haar been over dat van Søren, terwijl ze een flesje drinken kreeg aangereikt.

'Hoeveel zit erin?' vroeg Søren.

'Genoeg. Zoals jij het wilt,' klonk het vanaf de bestuurdersstoel.

'Dit flesje zit helemaal vol, dat zie je toch,' zei ze giebelend en ze dronk gulzig. Ze was warm en dorstig geworden van opwinding en vervuld van een ongekende vreugde.

De auto reed door de dorpsstraat in de richting van het bos. Haar hoofd werd ineens zwaarder en ze had moeite om haar ogen open te houden. Sorens vingers streelden haar dij en masseerden haar zachte huid. Krampachtig probeerde ze niet in slaap te vallen, maar legde haar hoofd tegen zijn schouder. Waarom was ze ineens zo moe? Hoelang reden ze al over deze hobbelige weg? Waar gingen ze eigenlijk naartoe? Het voelde niet goed. Sorens hand schoof naar haar schaambeem. Ze wilde hem wegduwen, maar kon zich niet verzetten. Ze wilde dit niet, ze wilde naar huis. Slapen in het grote bed, naast haar moeder, op papa's plekje. Het lege flesje gleed uit haar handen, en belandde tussen haar voeten.

Haar oogleden voelden intens zwaar. De auto was tot stilstand gekomen en ze merkte vaag dat Søren uitstapte. Zijn stem was anders, leek van heel ver weg te komen.

'Dit is toch wat je wilde...?' zei een andere stem.

Iemand tilde haar op. Ze voelde zich slap. Haar hoofd te zwaar... Kon ze maar slapen. Ze wilde slapen. Hoorde ze iemand lachen? Handen op haar blote huid... vingers... Pijn. Er was pijn in haar. Ze sloot haar ogen... viel weg.

Van ver drongen geluiden tot haar door, al verschoven ze met tussenpozen in tijd. Steeds verder weg. Steeds dieper viel ze. Draaide ze.

Er was niets, behalve een zachte stem. Een onbekende vrouwelijke stem, die haar naam riep. Ze voelde zich licht als een veertje, dwarrelend op de wind. Nieuwsgierig sloeg ze haar ogen op en in een zacht licht zag ze een jonge, mooie vrouw die zorgelijk op haar neerkeek. Ze wilde haar handen uitstrekken naar het witte gewaad, naar het lange, blonde haar dat in een vlecht over haar schouder lag. Ze liet toe dat de vrouw, zorgzaam en aandachtig, zoals alleen een moeder kan zijn, geruststellend haar voorhoofd, haar gezicht streelde, tot ze die oplichtende verschijning voorbijging en wegdreef...

1.

‘Het huis is niet groot en haar dochter komt ook binnenkort,’ loog ik glashard en ik nam een slok bittere koffie. Dat Rita en ik tegelijkertijd in de bak hadden gezeten en beiden onze taakstraf in dezelfde ziekenhuiskeuken hadden uitgediend, betekende voor mij niet het begin van een levenslange vriendschap.

‘Jammer.’ Rita’s stem klonk onaangenaam hard en ik hield mijn telefoon verder van mijn oor. ‘Het leek me gezellig wat tijd samen door te brengen.’

‘Zodra ik weer in Nederland ben, neem ik contact met je op,’ antwoordde ik kortaf. Het was mijn geluk dat Rita zich voorlopig regelmatig moest melden bij de reclassering, anders had ze vast al een tripje naar Denemarken geboekt. En daar zat ik echt niet op te wachten.

Vanaf het stoepje bij de cafetaria zag ik verderop achter mijn auto een Ford Taunus tot stilstand komen en mijn mond viel open toen ik zag wie er uitstapte.

‘Doe dat!’ hoorde ik Rita gretig zeggen. ‘Ik bel je gauw, om bij te praten.’

Ik drukte het gesprek weg en nam me voor haar nummer te blokkeren, terwijl ik in de richting van de auto’s tuurde.

‘Hij is het niet, hoor. Niet echt. Dus je kunt je mond wel dichtdoen.’

Verschrikt keek ik opzij en koffie gutste over de rand van mijn bekersje. De forsgebouwde vrouw uit de snackbar trok met één hand haar schort los, terwijl ze naar de kade knikte. ‘Je bent niet de eerste die zich vergist. De gelijkenis is treffend en daar doet hij ook erg zijn best voor.’

Met de mouw van mijn jas veegde ik de koffie van mijn hand. Ik was inderdaad in de verwarrende veronderstelling dat het Robbie Williams was, de Britse popster, die uit de goudkleurige Ford Taunus achter mijn auto was gestapt.

‘Eens hadden we een invasie van fans hier, allemaal dachten ze dat hun idool zijn toevlucht had gezocht tot een onbekend eiland.’ Ze grinnikte en nam een slok van haar koffie. ‘Voor hem was dat het begin van een carrière als imitator.’

‘Echt? Verdient hij daar zijn geld mee?’ vroeg ik verbaasd. Mijn ogen volgden ‘Robbie’ over de kade, waar hij zich bij een groepje druk pratende mannen voegde.

‘O ja, optredens in binnen- en zelfs buitenland. Hij is behoorlijk populair.’ Ze goot het laatste restje koffie in haar keel en bestudeerde daarna aandachtig de bodem van haar bekertje. ‘Hij kan alleen niet zingen, vind ik. Dat is het verschil met de echte.’

‘Dat hoeft toch niet,’ zei ik met een flauwe glimlach.

Ze wierp me een kritische blik toe. ‘En hij is gay, lieverd. Dat heeft ie ook niet met de echte gemeen.’

‘O, jammer,’ antwoordde ik onverschillig en ik wierp mijn halfvolle bekertje in een afvalbak. De ferry lag aangemeerd, zo dadelijk kon ik eindelijk de boot op rijden.

‘Smaakt de koffie je niet?’ vroeg ze met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Om eerlijk te zijn: nee.’ Ik pakte mijn tas op en keek haar aan. ‘Volgens mij staat ie al de hele ochtend te sudderen.’

Achter mij hoorde ik haar verontwaardigd reageren. Ik liep het trapje af, zocht in mijn tas naar kauwgum en liep naar mijn Renault Laguna, die vooraan stond op de kade in de kleine haven van het Deense vissersplaatsje Norsminde. Ik zou als eerste de boot kunnen oprijden. Achter mij stond Robbie, en daarachter nog twee auto’s. Het was niet druk, zoals Marisca al had gezegd. Het seizoen was nog niet begonnen en afgezien van de vaste bewoners, zou het stil zijn op het eiland. Gelukkig. Ik had de stilte nodig. Het was te druk in mijn hoofd. Veel te druk. Kauwend op de frisse pepermuntkauwgom nam ik plaats achter het stuur. Nu begreep ik waarom die mannen buiten bleven wachten in die ijzig koude wind. En als die koffie al zo beroerd was, hoe slecht was dan de rest van het assortiment in de cafetaria? Peinzend keek ik toe hoe slechts drie auto’s uitermate traag het dek afreden. Niemand leek haast te hebben. Zou die boot werkelijk iedere dag almaar heen en weer varen, voor slechts een handjevol mensen? Wat een geldverspilling!

Ongeduldig startte ik met een diepe zucht de Laguna, klaar om de veerboot op te rijden. Het groepje mannen keek op en een van hen begon te lachen. Geërgerd zette ik mijn zonnebril op en trommelde met mijn vingers op het stuur. Stelletje achterlijke boerenpummels, hadden ze nooit een vrouw achter het stuur gezien?

De slagboom kwam in kleine schokjes naar beneden na de laatste auto die de ferry afreed. Waar was dat goed voor? Ik liet het raam een stukje zakken voor wat frisse lucht, want ik merkte dat ik me alweer begon op te winden. Zoals te vaak tegenwoordig. Maar ik was bijna op het eiland en iedere seconde die ik nog moest wachten, was er één te veel. Het opgejaagde gevoel waarmee ik Nederland had verlaten, was ik nog niet kwijtgeraakt. Mijn hartslag was nog altijd te hoog, en tijdens de rit door Duitsland had ik voortdurend in de spiegels van de auto gekeken, alsof ik ieder moment verwachtte ingehaald te worden door een woedende David, de broer van mijn ex, Eddie van Rijn.

Krampachtig probeerde ik mijn ademhaling te reguleren, zoals ik tijdens de verplichte sessies met Maddie, mijn psycholoog, had geleerd. Zelfbeheersing, had ze gezegd, was het fundament voor kalmte en zelfrespect. En respecteer je jezelf, dan kun je ook een ander respecteren. Ze had de zinnen zo vaak herhaald, overduidelijk met de bedoeling dat ze als een mantra in mijn hersencellen waren verankerd. Natuurlijk had Maddie gelijk. Maar respect is niet hetzelfde als vergeving.

Ik sloot even mijn ogen, maar direct kwam het beeld van Karel de Grote weer op mijn netvlies. En dan vooral de verwarde uitdrukking op zijn gezicht, toen ik op hem insloeg.

‘Hi, schat.’ Iemand tikte tegen het raam. Ik schrok op en keek in het gezicht van ‘Robbie Williams’. Hij grijnsde een té wit gebit bloot. ‘De boot gaat pas over een halfuur.’

‘Wat?’

‘De boot gaat later. Iemand heeft olie lekkage gehad. Ze moeten eerst schoonmaken.’

‘Verdorie. Nee.’ Ik sloeg op het stuur. ‘Hoeveel later?’

Robbie leek verwonderd. ‘Heb je haast?’

‘Nee. Ja!’ Knorrig keek ik voor me uit en zag een oud mannetje in een grijze overall met een emmer het dek op strompelen. Was hij degene die het ging opruimen? Met dat tempo stond ik hier overmorgen nog.

‘Nee en ja. Dat klinkt verwarrend.’ Robbie kneep zijn ogen toe. Waren die wimpers echt?

‘Ik ben moe. Het was een lange rit,’ zei ik met een zucht en ik zette de motor weer uit.

‘Waar kom je vandaan?’ Hij boog zich voorover en tuurde ongegeneerd in mijn auto. ‘Amsterdam?’

‘Groningen. Noord-Nederland.’

‘Ah!’ Hij knipperde teatraal met die lange wimpers. ‘In Nederland voel ik me altijd zo welkom.’

Fronsend keek ik hem aan. Kon deze man zo populair zijn met een imitatie-act? Ik had nog nooit van hem gehoord.

‘Schat, ik ben het niet echt. Ik lijk alleen veel op hem.’ Het woordje ‘hem’ werd uitgesproken alsof hij het over Onze-Lieve-Heer had. ‘Heb je trek in een kop koffie?’

‘Koffie? Nee, dank je.’ Ik trok een vies gezicht. ‘Ik mag blij zijn als mijn ingewanden die gootsteenontstopper overleven.’

Hij lachte luid en opende mijn portier. ‘Ik heb mijn eigen koffie, in een thermoskan in mijn auto. Kom.’

Weifelend stapte ik uit, sloot zorgvuldig mijn auto af en ritste mijn jas dicht. Robbie stond al voorovergebogen bij zijn auto. Ik liet mijn ogen over zijn stevige bilpartij gaan, de echte Robbie was vandaag de dag niet meer zo slank op de heupen. Als deze man voor een geloofwaardige lookalike wilde blijven doorgaan, zou hij er wat kilo’s bij moeten eten. Het was niet eerlijk verdeeld in het leven.

Met een zucht leunde ik tegen de motorkap van zijn Ford, terwijl ik de ogen van het groepje mannen verderop op de kade op mij gericht voelde.

‘Suiker en melk?’ vroeg Robbie gediensig en hij gaf me een groen plastic bekertje.

‘Zwart graag.’ Ik warmde mijn handen aan het bekertje en blies in de koffie. Dit rook beter dan dat smerige aftreksel uit de cafetaria.

‘Jij komt voor Hanny’s B&B?’ vroeg Robbie en hij kwam naast me staan. De vrouw van de cafetaria keek naar ons en provocerend hief ik mijn beker omhoog.

‘Is dat al bekend?’

‘Natuurlijk. Op Kenning blijft niets geheim.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Rasmus Walter.’

‘Nina Jensen.’ Ik schudde zijn hand en glimlachte flauwtjes.

‘Een Deense naam?’ Hij trok een geëpileerde wenkbrauw op. ‘Ik dacht al, jij spreekt verrekte goed Deens.’

‘Deense vader.’

‘Nederlandse moeder?’

‘Klopt. Geen broers of zussen,’ reageerde ik kortaf. Hanny’s dochter Marisca had me hiervoor gewaarschuwd. Heel Kenning zal alles van je willen weten. Maar ik had gehoopt dat ik nog even met rust gelaten zou worden. Ik was er nog niet klaar voor.

‘Sorry.’ Rasmus nam een slok koffie en ondertussen realiseerde ik me dat hij dezelfde initialen had als de artiest voor wie hij wilde doorgaan.

‘Nee, mijn excuses. Dat klonk onaardig.’ Ik keek over de zee naar het eiland Kenning, dat in de verte op ons lag te wachten. Geduld was nooit mijn sterkste punt geweest, maar sinds mijn aanval van onbeheersbare agressie leek het helemaal uit mijn systeem verdwenen. ‘Ik ben moe. Zoals ik al zei.’

‘Je bent er bijna,’ antwoordde Rasmus voorzichtig. ‘Op tijd naar bed vanavond.’

‘Ik kan niet wachten.’

Achter de laatste auto kwamen er nog twee tot stilstand.

‘Gut, nee!’ Rasmus zuchtte vermoeid en keek weg. ‘Nog meer van dat volk.’

‘Wie zijn dat?’ Ik keek naar het groepje jonge mensen dat uitstapte. Ze staken ze allemaal gelijk een sigaret op.

‘Een stelletje hippies, dat zijn het.’

‘Zo zien ze er niet uit,’ zei ik en ik merkte op hoe ze ook door de andere wachtenden op de kade argwanend werden bekeken.

‘Ze horen bij een groep die zichzelf The Circle noemt.’

‘The Circle? Dat klinkt geheimzinnig.’

‘Inderdaad!’ Hij schudde verontwaardigd zijn hoofd. ‘Ze hebben bijna alle standplaatsen op de camping afgehuurd en verbouwen hun eigen voedsel.’

‘Alle plaatsen?’

‘En die ouwe Hedegaard, de campingeigenaar, interesseert het niets dat wij eilandbewoners daardoor een hoop inkomsten mislopen.’

‘Ze kunnen toch niet alles zelf kweken en verbouwen op zo’n klein eiland?’

‘Geen idee, maar alles wat zij naar binnen werken moet biologisch geteeld zijn. Ze willen zo veel mogelijk zelfvoorzienend zijn.’

‘Wat grappig.’

‘Ik vind er niks grappigs aan als onze kassa leeg blijft.’ Ongeduldig keek Rasmus in mijn bekertje. ‘Ben je klaar?’

‘Ja ja...’ Ik dronk mijn koffie op en gaf het bekertje terug.

‘Ze nemen zelfs hun eigen frisdrank mee. Of wat daarvoor door moet gaan.’ Nagelbijtend keek hij in de richting van het groepje. ‘Ik wed dat die auto’s vol liggen met hun duivelse brouwsels.’

‘Duivels?’ Ik moest mijn best doen niet te lachen en keek uit over het grijze water. Als hij eens wist wat er in mijn kofferbak lag. Maar mij interesseerde het niks wat die hippies dronken, aten of uitvoerden. Ik wilde me met niemand bemoeien. Alléén zijn en die storm in mijn hoofd tot bedaren brengen.

‘Normaliter ben ik niet zo conservatief. Maar we kunnen al met moeite het hoofd boven water houden. Als ik deze zomer geen optredens krijg, kunnen we de winkel sluiten.’

‘Jij bent eigenaar van de eilandwinkel?’ Marisca had me kort verteld wat er aan faciliteiten op Kenning was.

‘Rud, mijn vriend. Hij is eigenaar. Ik ben tien jaar geleden bij hem ingetrokken.’

‘Aha...’ Hij was dus inderdaad gay. Gelukkig. Met een beetje geluk waren hij en zijn vriend Rud de enige mannen op Kenning.

Te gehaast was ik die ochtend weggegaan uit het huis van David en in die haast had ik mijn laptop vergeten. Ik had niet veel spullen meer, sinds Davids broer Eddie me uit ons huis had gezet, maar in mijn computer stond mijn administratie opgeslagen en niet te vergeten al mijn foto’s en andere herinneringen. Dus net over de grens met Duitsland had ik een afslag genomen en was teruggedreden naar Groningen. Dat ik stiekem Davids huissleutel had laten kopiëren, kwam me uiteindelijk nog van pas. Ik wist dat hij niet thuis zou zijn. Dat ik naar binnen kon zonder dat hij het wist, gaf me een aangenaam gevoel van macht. Vanaf het begin van onze kortstondige, tumultueuze affaire had ik geweten dat hij mij net zo gemakkelijk zou gebruiken als ik hem. Maar met een eigen sleutel had ik mezelf de zekerheid gegeven dat niet ook hij mij letterlijk zou buitensluiten. David was niet te vertrouwen. Net zomin als de rest van de familie. Net zomin als ik, inmiddels. Waar je mee omgaat, word je mee besmet.

Dat ik met David het bed had gedeeld, was mijn ultieme wraak naar de familie Van Rijn. In tegenstelling tot hun favoriete kind Eddie, was David het enfant terrible van de familie. Hij had nooit een echte baan gehad en nam zonder blikken of blozen gretig de royale extraatjes en

toelages van pa en ma in ontvangst. Maar zodra Eddie en zijn moeder geschokt kennis hadden genomen van mijn vrijage met David, was voor ons beiden de lol eraf en waren we snel op elkaar uitgekeken. En toen kon ik, volgens David, niet vlug genoeg vertrekken. Marisca's telefoontje voor hulp was voor mij dan ook een geschenk uit de hemel geweest.

Zoals verwacht was Davids herenhuis verlaten. Op mijn gemak struinde ik met mijn laptop in mijn armen nog even door het pand, op zoek naar spullen die mij wellicht van pas konden komen en die hij niet direct zou missen. En precies op dat moment was er iemand binnengekomen. Geschrokken had ik me in de keuken verstopt en had van daaruit in de spaarzaam verlichte hal het donkere silhouet van een uit de kluiten gewassen man gezien. Hij riep David met een harde, rauwe stem. Toen hij geen gehoor kreeg, liet hij zich op zijn knieën zakken en verborg het pakket, dat hij onder zijn arm had gedragen, onder het luik bij de voordeur. Daarna was hij haastig en zonder omkijken vertrokken.

Dat had ik ook moeten doen. Maar in plaats daarvan had ik mijn nieuwsgierigheid niet kunnen bedwingen en had ik de mat achter de voordeur opzijgetrokken. De scherpe aftershave van de man was blijven hangen en drong zich onaangenaam aan mij op, terwijl ik het luik opende naar een schimmelige kruipruimte. Tegen de zijwand was een plank bevestigd en daarop lag een blauw-witte Albert Heijn-tas, dichtgeplakt met ducttape. Zodra ik het zware pak optilde en daarmee een spier in mijn rug verrekte, had ik een vermoeden van de inhoud. Met de huissleutel had ik de tas opengescheurd en de bundels papiergeld gevonden. Mijn adem stokte, terwijl ik meteen had beseft dat dit geen zuivere koffie kon zijn. Waarom verbaasde mij dit niet van David? Heel even had ik nog getwijfeld, daar achter die voordeur in Groningen, om daarna resoluut het luik te sluiten en de deurmat er netjes op te leggen. Het kon nooit kwaad om in mijn positie wat cash achter de hand te hebben...